

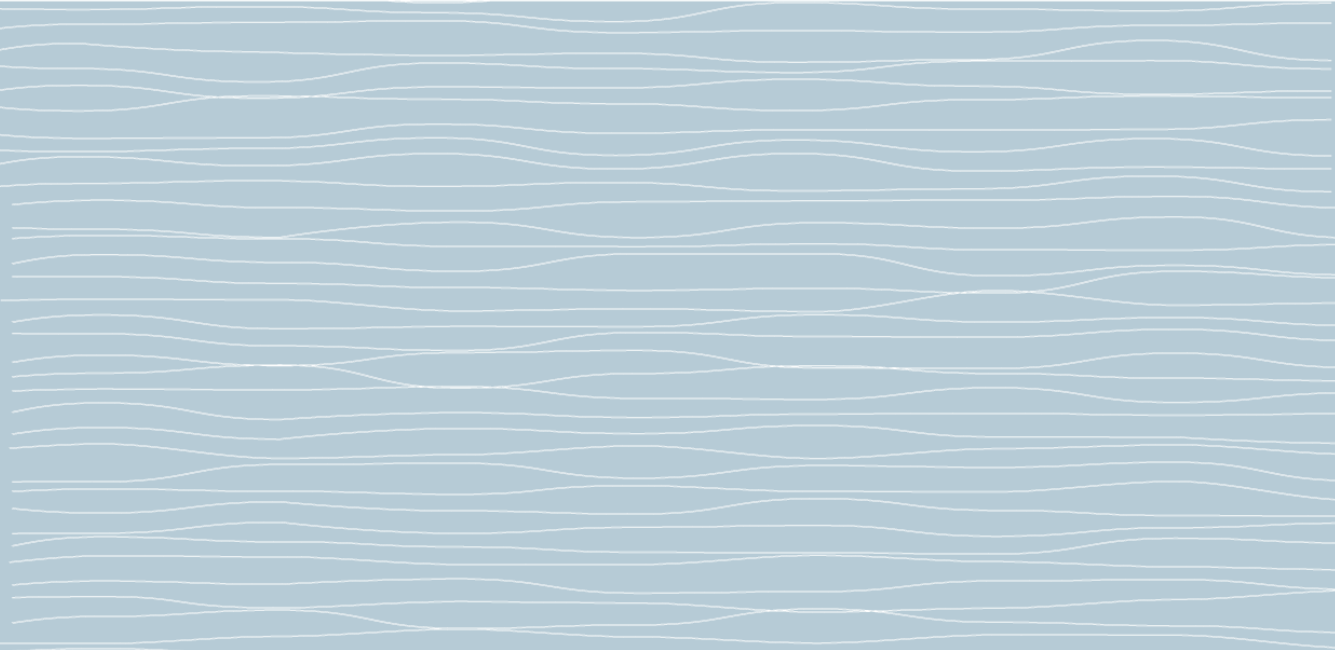
FORSKARE PÅ IUI UNDER EN TID DÅ NYA METODER OCH DATA FÖRNYADE DEN EMPIRISKA FORSKNINGEN

ANDERS KLEVMARKEN

SÄRTRYCK ur Magnus Henrekson, red. (2009), *IFN/IUI 1939–2009*.

Sju decennier av forskning om ett näringsliv i utveckling.

Stockholm: Ekerlids.

KAPITEL 31

FORSKARE PÅ IUI UNDER EN TID DÅ NYA METODER OCH DATA FÖRNYADE DEN EMPIRISKA FORSKNINGEN

ANDERS KLEVMARKEN

Någon gång i början av 1968 fick jag ett telefonsamtal från Lars Nabseth. Han hade troligen hört av Gunnar Eliasson att det fanns en ung statistiker med intresse för nationalekonomi, som kunde vara intresserad av en anställning på IUI. Lars var angelägen om att jag gjorde färdigt den licentiatavhandling i statistik som jag höll på med innan jag började på IUI. Min första arbetsdag blev därför den 1 juni 1968.

STUDIER AV DEN PRIVATA KONSUMTIONEN

Min första arbetsuppgift blev att föra Ragnar Bentzels och Göran Albinssons arbete med den privata konsumtionen vidare. På den tiden fanns inga goda nationalräkenskapsdata över den privata konsumtionen och dess prisutveckling. Mitt bidrag var, förutom att föra fram tidsserierna, att introducera de senaste analysmetoder med vars hjälp man kunde studera interaktionen mellan olika varor, s.k. system av efterfrågefunktioner.

På hösten 1968 frågade Lars Nabseth mig om jag var intresserad av att göra en liten utredning om pälsindustrin och redovisa resultaten på en branschkongress, som skulle äga rum i Tranås. Det var nog med tvekan Lars gav Carl Johan Dahlman och mig, två ganska gröna forskare, detta uppdrag. Det ingick visserligen inte i IUI:s ordinarie forskarprogram, men ett illa utfört uppdrag skulle ju skada

IUI:s goodwill. För mig var det lockande att pröva mina vingar i det som numera på universiteten kallas ”den tredje uppgiften”. Pälsindustrin var i stor utsträckning en hantverksmässig verksamhet bestående av små enheter, som hade svårt att konkurrera med andra länder där lönerna var lägre. Budskapet att branschen kanske stod inför en mörk framtid, att enheter borde slås samman och andra rationaliseringar göras, eftersom konsumenterna inte var villiga att betala vad hög svensk hantverkskvalitet kostade, var inte särskilt populärt. Rapporten (Dahlman och Klevmarken 1969) publicerades aldrig, men vi fick goda erfarenheter av att intervjuva småföretagare, att analysera branschens problem och att presentera våra bedömningar. I efterhand kan man konstatera att bedömningarna inte var så tokiga. Vi gjorde också den nyttiga erfarenheten att man måste ha bra på fötterna när man går ut till en kritisk och kunnig publik.

Omkring ett år senare blev jag erbjuden att tillbringa ett halvår vid University of Georgia. Detta var ett tillfälle att komma till USA som jag inte ville gå miste om. Efter viss tvekan gav Lars Nabseth mig tjänstledigt, under förutsättning att jag återvände till IUI och fullföljde den då påbörjade ”Konsumtionsboken”. För att arbetet med den inte skulle ligga helt nere när jag var borta gick Carl Johan Dahlman in i projektet och boken publicerades senare med oss båda som författare (Dahlman och Klevmarken 1971).

Under några år medförde mitt arbete med den privata konsumtionen att jag blev betraktad som specialist på efterfrågeanalyser och fick skriva en del populärvetenskapliga artiklar i detta ämne och bidra till IUI:s s.k. långtidsbedömningar (Klevmarken 1976).¹ Arbetet med grunddata gav mig tillfälle att fundera över mätproblem och mätfel, hur man bör definiera och beräkna ett prisindex, och därvid särskilt det s.k. kvalitetsproblemet. Det är frågeställningar som sedan i olika skepnader följt mig under hela min tid som forskare. Mitt huvudsakliga vetenskapliga bidrag blev dock en jämförelse mellan olika typer av system av efterfrågefunktioner och hur valet av modell påverkade skattningarna av pris- och inkomstelasticiteter. Mina resultat publicerades dels i en artikel i *Journal of Econometrics* (Klevmarken 1979), dels i en liten engelskspråkig bok från IUI (Klevmarken 1981). Tyvärr visade det sig att valet av modell (de aprioristiska antagandena) till stor del styrde resultaten, och att det fanns flera modeller som inte kunde förkastas av data, men som resulterade i ganska olika elasticiteter. De tidsseriedata av nationalräkenskapstyp som vi använde var inte tillräckligt informationsrika för att vi skulle kunna uttala oss med någon säkerhet om pris- och inkomstelasticiteternas storlek.

¹ Se Åberg (2009) för en utförlig diskussion av IUI:s långtidsbedömningar.

LÖNEBILDNING OCH LÖNERELATIONER

Jag kom till slutsatsen att bristen på information i data var ett allmänt problem i empiriska analyser baserade på aggregerade tidsserier. Ville man ha skarpere empirisk kunskap skulle man vara tvungen att utnyttja mikrodata. Detta var före den moderna tidsserieanalysen, och innan dagens rika tidsseriedata från de finansiella marknaderna blev tillgängliga. Jag bytte därför forskningsinriktning och har sedan dess aldrig sysslat med analys av aggregerade makrodata eller tidsserier.

I stället återupptog jag mina studier från licentiatavhandlingen av tjänstemännens lönestruktur och lönebildning, vilket också blev ämnet för min doktorsavhandling. Det var Carl Johan Åberg, i mitten av 1960-talet chef för prognosinstitutet vid SCB, som först intresserade mig för problemen kring lönebildningen och lönestrukturen. Understödd av min handledare Sten Malmquist och tack vare Karl-Olof Faxén på SAF samt SCB:s och Civilingenjörskörbundet tillmötesgående fick jag tillgång till internationellt sett unika mikrodata över industritjänstemännens löner. De kom att utgöra grunden för min avhandling.

Lars Nabseth var välvillig till att jag genomförde mitt avhandlingsarbete på IUI och 1972 publicerades avhandlingen både av IUI och SCB (Klevmarken 1972). Det var en avhandling i statistik – den enda på IUI? – skriven på engelska och dessutom späckad med formler. Lars trodde därför inte att läsekretsen skulle bli särskilt stor utan gjorde upplagan mindre än vanligt för en IUI-bok. Boken publicerades emellertid vid en tid då det internationella intresset för *earnings functions* var mycket stort till följd av Gary Beckers och Jacob Mincers arbeten. Mincers bok publicerades två år senare. Detta och några hyggliga recensioner i internationella tidskrifter gjorde – om jag inte misstar mig – att IUI-upplagan såldes slut! Jag har dock full förståelse för Lars tvekan. När jag några år senare besökte Finis Welch vid RAND Corporation i Santa Monica tog han fram min avhandling ur bokhyllan och sa mycket uppriktigt, att detta är ett exempel på hur man inte ska skriva en avhandling! Förmodligen menade han att metoddiskussionen, med dess formelapparat, skymde de empiriska resultaten och slutsatserna.

Mitt arbete med industritjänstemännens lönebildning gav mig goda kontakter både med arbetsgiversidan och den fackliga sidan, dock inte med Industritjänstemannaförbundet, som hela tiden betraktade min verksamhet med misstro och förmodligen såg mig som en representant för arbetsgivarintressen. Med arbetsledarna och med SACO-sidan, särskilt Civilingenjörskörbundet, hade jag däremot goda kontakter vid upprepade tillfällen. Några år efter att jag hade lämnat IUI fick jag genom Karl-Olof Faxén och Stig Nilsson (senare även Ulf Lundberg och Gösta Larsson) i uppdrag av SAF att studera de s.k. icke nivåhöjande tilläggen och deras effekter på lönestrukturen. Resultaten publicerades i en bok i en vetenskaplig skriftserie från Göteborgs universitet (Klevmarken 1980).

På IUI fortsatte Siv Gustafsson denna typ av forskning i sitt avhandlingsarbete om statstjänstemännens lönestruktur, och jag hade då nöjet att biträda Erik Dahmén med handledning (Gustafsson 1976). Jag minns bl.a. ett seminarium på IUI under Eriks ledning i vilket vi fastnat på ett problem som hade med relationerna mellan tidsserier och tvärsnitt att göra. In genom dörren kommer då Ragnar ("Naja") Bentzel, varvid en annan av deltagarna, Erik Ruist, säger att här kommer just den person som kan ge oss lösningen, och det gjorde han. Med ett enkelt diagram på svarta tavlan klargjorde "Naja" sammanhangen.²

EN GOD FORSKNINGSMILJÖ

Ett av IUI:s kännemärken var kravet att forskarna skulle kunna beskriva och förklara sin forskning och sina resultat på ett för lekmän begripligt sätt. Vid IUI-seminarierna fick man lära sig att inget annat dög än att ha torrt på fötterna, kunna fokusera på det väsentliga och uttrycka vad man ville säga på klar svenska. Annars blev kritiken hård. Speciellt minns jag den dåvarande vetenskaplige sekreteraren Jan Bröms hårdhänta men befogade genomgång av Carl Johan Dahlmans och mitt manus till "Konsumtionsboken". Varenda mening granskade han med argusögon och vi fick förklara vad vi menade, hur vi motiverade våra påståenden, och sedan var det bara att skriva om! Jag har senare, när jag kämpat mig igenom oläsliga avhandlingsmanuskript med pennan i hand, önskat att mina doktorander fått gå igenom Jan Bröms skola.

Styrelsemötena var tillfällen då man skulle prestera korta skriftliga och muntliga föredragningar med fokus på det väsentligaste (för styrelsens medlemmar). Det var en utmärkt övning inför de kontakter jag senare i karriären skulle komma att få med massmedia. Det var naturligtvis också mycket intressant för en ung forskare att på nära håll se näringslivets toppar i aktion. Under min tid på IUI deltog jag i ett par styrelsemöten med Marcus Wallenberg som ordförande. Det var påfallande vilken respekt han åtnjöt och vilken auktoritet han hade! Som föredragande märkte man dock bara ett genuint intresse för de frågor som togs upp och de resultat som presenterades.

Argumentationstekniken tränades inte bara vid IUI-seminarierna utan även vid lunchbordet. I regel var det chefen som tog upp ett ämne han funderade på och ville ha ventilerat, ofta något med aktuell policyanknytning. Detta var naturligtvis nyttigt därför att det övade det ekonomiska tänkandets användning i policy-sammanhang. För någon med min statistiska bakgrund som funderade över estimations- och testmetoder, mätproblem m.m., ämnen som inte var så

² Jfr Villy Bergströms (2009) beskrivning av Bentzels forskning om konsumtion och sparande!

lämpade för lunchdiskussioner, blev dessa diskussioner dock ibland lite provande. Inte minst då deltagarna försökte finna argument för att stödja chefens tes i stället för att förkasta den!

En annan stor fördel med att arbeta på IUI var institutets många internationella kontakter. De kom till nytta vid våra egna utflykter utanför Sveriges gränser. Kända ekonomer kom på besök och presenterade sin forskning och gav i bästa fall även tillfälle till diskussion om de egna forskningsproblemen. Jag minns dock en gång då utfallet för min del inte blev så lyckat. Institutet besöktes av Harvardprofessorn Dale Jorgenson och Gunnar Eliasson hade planerat att ha ett möte med honom. Gunnar sa åt mig att komma till hans rum så jag skulle få träffa Jorgenson. Jag knackade på dörren vid utsatt tid och klev in. Där satt han och Gunnar med huvudena ihop över skrivbordet. Gunnar tittade upp och nickade, vilket jag tog som ett tecken att kliva på. Jag satte mig i besöksstolen och väntade. De fortsatte sitt samtal utan att ta notis om mig, men till slut frågade Dale Jorgenson vad jag önskade. Jag svarade att jag gärna ville ta del av den visdom han kunde förmedla. Hans svar blev att det vill många göra, varefter de återgick till Gunnars, eller mera troligt, Jorgensons problem. Denna gång dröjde jag inte längre vid visdomens bord. Mitt andra möte med Dale Jorgenson blev vid ett seminarium på Stockholms universitet. Efter postseminariet frågade han hur han skulle hitta till sitt hotell. Jag och några andra doktorander erbjöd oss att följa honom dit, vilket han tyckte var onödigt. Men vi ville ju inte att en prominent amerikansk ekonom skulle irra omkring på kvällen på Stockholms gator, så vi insisterade på att få visa honom vägen. I någon mån fick situationen karaktären av de hjälpsamma scouterna som lotsade den motsträviga damen över gatan.

1972 fick jag en forskartjänst i empirisk ekonometri vid dåvarande Statens råd för samhällsforskning. Det visade sig att forskningsrådet accepterade att jag satt kvar vid IUI, vilket jag gärna gjorde. Jag fick därför ytterligare fyra år på IUI även om rådet stod för min lön. IUI var en väl fungerande forskningsmiljö, både vetenskapligt och administrativt. På den tiden hade vi ännu inga persondatorer utan var i hög grad beroende av den kompetenta administrativa personalen. Datorberäkningar gjordes på FOA:s datacentral och åtskilliga lådor med hålkort gick med cykelbud mellan IUI och datacentralen. En enkel felstansning eller ett tappat kort kunde fördröja de efterlängta resultaten med ett dygn. IUI var ingen skyddad verkstad. Det krävdes vetenskapliga prestationer och skrivna böcker. Den sedvanliga akademiska konkurrensen och vetskapen om att IUI-anställningen inte var en livstidsanställning, kunde ha lett till friktioner. Jag minns dock inte några större kontroverser från min tid på IUI. Tvärtom har en del forskarkollegor förblivit goda vänner och utgjort ett nätverk av kompetenser, som jag kunnat utnyttja vid behov. Ett exempel är att när jag som byråchef vid Riksförsäkrings-

verket fick ansvaret för verkets första utvärdering av löntagarfonderna, så kunde jag vända mig till Rolf Rundfelt för att få experthjälp. Det var inte utan vemod jag lämnade mitt tjänsterum överst på Grevgatan med utsikt över Stockholms takåsar, när jag 1976 efterträdde Herman Wold som professor i statistik vid Göteborgs universitet.

FORTSATT SAMARBETE – HUS

Under många år, sedan jag formellt lämnat IUI, behöll jag kontakterna och samarbetet med institutet och särskilt med dess dåvarande chef Gunnar Eliasson. Vi har under årens lopp haft många mer eller mindre djupsinniga diskussioner om vetenskaplig metod. I slutet av 1970-talet kom vi tillsammans fram till att vi i Sverige saknade statistik som kunde användas för att studera hushållens ekonomiska beteende. Detta formaliserades senare i ett forskningsprogram (Eliasson och Klevmarken 1981) och ansökningar om forskningsmedel för en hushållspanelstudie liknande den amerikanska *Panel Study of Income Dynamics*. För att förbereda detta arbete gjorde IUI det möjligt för mig att tillbringa ett sabbatsår 1980/81 vid Institute of Social Research (ISR), University of Michigan i Ann Arbor. Jag hade två arbetsuppgifter. Den ena var att göra en jämförelse mellan principerna för lönesättning av tjänstemän i amerikansk och svensk industri. Karl-Olof Faxén hjälpte mig att få tillträde till nyckelpersoner på amerikanska företag för intervjuer och jag reste kors och tvärs över den amerikanska kontinenten för att genomföra dem. Resultaten från denna studie publicerades i en liten bok från IUI (Klevmarken 1983). Min andra uppgift var att lära mig så mycket som möjligt om den *survey*-forskning som bedrevs på ISR under ledning av Thomas Juster, James Morgan och Greg Duncan. Det blev en mycket inspirerande tid och jag fick mycket god hjälp från ISR att utforma den svenska panelstudie som kom att kallas *Hushållens Ekonomiska Levnadsförhållanden* (HUS). Greg Duncan besökte Sverige och IUI vid flera tillfällen för att hjälpa till med frågeformulär och *survey*-design. Med stöd av några forskningsfonder, bl. a. Riksbankens Jubileumsfond, genomförde vi en större provundersökning 1982 och den första huvudundersökningen 1984. Fältarbetet utfördes av Sifo under Hans Zetterbergs ledning. Kontakterna med Sifo var många, inte minst då vi medverkade i utbildningen av intervjuare. Med den Zetterbergska humorn döptes jag på Sifo till ”Husse”.

I alla intervjuundersökningar gäller det att övertyga de utvalda respondenterna att delta och att undvika ett stort selektivt bortfall. Gunnar Eliasson lyckades använda sina kontakter i svenskt näringsliv och få några företag att skänka produkter som vi kunde ge till dem som deltog i intervjuerna som tack för hjälpen. Ett av dessa företag var Marabou, som skänkte choklad. IUI fick således motta

ett berg av halvkiloskartonger med choklad. Detta var generöst av Marabou, men inte helt genomtänkt från vår sida, ty det visade sig vara ganska mycket arbete med att skicka ut chokladen, och några kartonger blev misshandlade i posten, vilket naturligtvis förargade mottagarna. Den första datainsamlingsomgången genomfördes dock framgångsrikt, och de första resultaten presenterades i en antologi från IUI (Klevmarken m.fl. 1990). Därefter genomfördes ny datainsamling vartannat eller vart tredje år till och med 1998, de senaste åren dock helt i Göteborgs universitets regi under ledning av Lennart Flood.

HUS-projektet är ännu ett exempel på att forskare knutna till IUI sett brister i den svenska forskningens infrastruktur och tagit initiativ till att ta fram de data, som behövs i forskningen. Andra exempel är produktionsvolymindex, dataunderlaget till studierna av den privata konsumtionen och data om företagsfusioner. I de båda första fallen har SCB tagit över verksamheten. Men SCB har aldrig gjort någon hushållspanelundersökning, och sedan HUS upphört finns det inte längre någon sådan i Sverige, medan många andra västländer satsat och fortfarande satsar stora resurser för att skapa panelunderlag. HUS var inte bara unik i Sverige utan även internationellt i den bemärkelsen att vi två gånger kombinerade panelundersökningen med tidsanvändningsundersökningar. Vanligen har tidsanvändningsundersökningarna varit separata undersökningar, med begränsad information om de individer och hushåll som deltagit. Vår första undersökning gjordes redan 1984, långt före SCB:s första tidsanvändningsundersökning (1990–91). HUS-undersökningarna har använts väl så mycket internationellt som av svenska forskare.

MIKROSIMULERING

Mitt samarbete med Gunnar Eliasson har även kommit att omfatta ett annat område, nämligen mikrosimulering. Det var i själva verket tack vare Gunnar och ett par IUI-symposier organiserade av honom, som jag stiftade bekantskap med Guy Orcutt's pionjärarbeten på detta område och även fick personlig kontakt med Orcutt. Under årens lopp har jag till och från arbetat både med metodologiska frågor på mikrosimuleringsområdet, modellbyggande och policysimuleringar. Nyligen har jag som projektledare avslutat ett projekt i vilket vi simulerat konsekvenserna av att Sverige har en åldrande befolkning (Klevmarken och Lindgren 2008). När vi i slutet av 1970-talet började fundera på mikrosimulering som ett användbart instrument för ekonomisk analys var intresset från akademiska ekonomer minst sagt svalt. I dag finns det en internationell vetenskaplig organisation för forskare som arbetar inom detta område och regelbundna vetenskapliga konferenser. I många länder har regeringskanslier och statliga myndigheter insett

värde av mikrosimuleringsmetodik och skaffat sig sina egna modeller.³ Även på detta område fångade således forskare på IUI tidigt upp nya idéer som så småningom skulle visa sig fruktbara.

DET VAR EN GIVANDE TID

Med undantag för studierna av industritjänstemännens lönebildning och lönestruktur, forskningsproblem som jag huvudsakligen själv tog in på IUI, kom jag aldrig att arbeta med företagets och industrins kärnproblem såsom kapitalbildning, produktionsteknik, utrikeshandel och dylikt. I stället har det främst varit hushållens och den enskilda individens ekonomiska beteende som varit föremål för mitt forskningsintresse.

Man kan fråga sig varför det blev så. Ett skäl är förmodligen att jag i studierna av den privata konsumtionen redan från början fick sätta mig grundligt in i litteraturen om hushållens beteende, och fann att den ledde till många intressanta problem som lämpade sig väl för empiriska studier. Valhandlingsteorin tillhör den ekonomiska teorins kärna, men frågorna om konsumentbeteende ger naturliga ingångar till andra akademiska discipliner och tvärvetenskap, något som alltid tilltalat mig.

I forskningen gäller det att lösa problem med de verktyg som är ändamålsenliga. Även om forskarmiljön på IUI inte var helt befriad från ”nationalekonomiskt elittänkande” så var det tillräckligt högt i tak för att forskningsprogrammet kunde omfatta projekt som inte nödvändigtvis var av omedelbart intresse för svensk industri, och man var även öppen för att pröva alternativa ansatser, även om de inte var fast grundade i ekonomisk teori.

Med min bakgrund som statistiker var jag kanske en något udda fågel på IUI, men min tid där, såväl som det fortsatta samarbetet sedan jag formellt lämnat institutet, har varit av stor betydelse för min forskning. Till slut vill jag även nämna att jag hade glädjen att se en av mina doktorander, Roger Svensson, få anställning vid IFN bland annat för att forska om företagets direktinvesteringar.

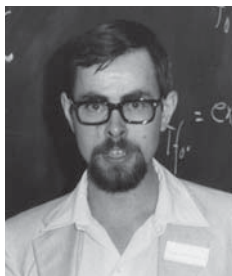
REFERENSER

- Bergström, Villy (2009), ”Ragnar Bentzel: Forskaren, handledaren, vännen”. I denna volym.
- Dahlman, Carl Johan och Anders Klevmarken (1969), ”Vad bestämmer konsumtionen av pälsvaror? Perspektiv på pälsbranschen inför 70-talet”. Stencil, IUI, Oktober.

³ I Sverige har Finansdepartementet en modell, SESIM, och på SCB finns en s.k. *tax-benefit*-modell, FASIT.

- Dahlman, Carl Johan och Anders Klevmarken (1971), *Den privata konsumtionen 1931–1975*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Eliasson, Gunnar och Anders Klevmarken (1981), "Household Market and Nonmarket Activities: Research Program and Proposal". Research Report No. 12, Industrial Institute for Economic and Social Research (IUI), Stockholm.
- Gustafsson, Siv (1976), *Lönebildning och lönestruktur inom den statliga sektorn*. Stockholm: Almqvist & Wiksell.
- Klevmarken, Anders (1972), *Statistical Methods for the Analysis of Earnings Data*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell.
- Klevmarken, Anders (1976), "Den privata konsumtionens fördelning på varugrupper 1959–1980". Kapitel 5 i *IUI:s långtidsbedömning 1976. Utvecklingsvägar för svensk ekonomi fram till 1980*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell International.
- Klevmarken, Anders (1979), "A Comparative Study of Complete Systems of Demand Functions". *Journal of Econometrics*, vol. 10, nr 1, 165–191.
- Klevmarken, Anders (1980), *Ålders- kvalifikations- och beföringstillägg. En studie av industritjänstemännens lönebildning*. Statistiska institutionen, Göteborgs universitet, Skriftserie nr 17. Stockholm: Almqvist & Wiksell International.
- Klevmarken, Anders (1981), *On the Complete Systems Approach to Demand Analysis*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell International.
- Klevmarken, Anders (1983), *Lönebildning och lönestruktur. En jämförelse mellan Sverige och USA*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell International.
- Klevmarken, Anders m.fl. (1990), *Tid och Råd. Om HUSHållens ekonomi*. Stockholm: IUI och Almqvist & Wiksell International.
- Klevmarken, Anders och Björn Lindgren (red.), (2008), *Simulating an Ageing Population. A Microsimulation Approach Applied to Sweden*. Contributions to Economic Analysis No. 285. Bingley, UK: Emerald Group Publishing.
- Mincer, Jacob (1974), *Schooling, Experience, and Earnings*. New York: Columbia University Press.
- Åberg, Carl Johan (2009), "Långtidsutredningarna – en blandekonomins spegel". I denna volym.

FÖRFATTARPRESENTATION

Anders Klevmarken, född 1941, disputerade för doktorsgraden i statistik 1972 vid Stockholms universitet, där han även blev docent samma år. 1983 utnämndes han till docent i nationalekonomi vid Göteborgs universitet.

Efter olika tjänster som lärare vid Stockholms universitet och Handelshögskolan, och som forskare vid Statistiska centralbyrån och Industriens Utredningsinstitut, utnämndes han 1976 till professor i statistik vid Göteborgs universitet, 1985 till professor i ekonometri vid Humanistisk-samhällsvetenskapliga forskningsrådet (HSFR) och 1995 till professor i ekonometri vid Uppsala universitet. 2007 blev han emeritus. Klevmarken har även tjänstgjort

som byråchef vid Riksförsäkringsverket, Visiting Assistant Professor vid University of Georgia samt varit gästforskare vid Institute for Social Research, University of Michigan.

Klevmarken har varit ledamot i forskningsråd, President of the European Society for Population Economics, och är för närvarande ledamot av SCB:s vetenskapliga råd, vetenskapliga rådet för Deutsches Institut für Wirtschaftsforschung (DIW) i Berlin, samt medlem av International Statistical Institute och Fellow vid IZA i Bonn.

Han var ledamot i den s.k. Genomförandekommittén (en offentlig utredning för genomförande av en omstrukturering av det svenska statistiska systemet), deltog i en expertkommitté till sjuk- och arbetsskadeberedningen, samt var expert till den offentliga utredningen Översyn av den ekonomiska statistiken. Klevmarken är för närvarande vice ordförande i nämnden för konsumentprisindex.

Klevmarkens forskning har huvudsakligen varit empiriskt och metodologiskt inriktad mot mikroekonometri. Han har bl.a. sysslat med efterfrågeanalys, studier av lönebildningen, inkomst- och förmögenhetsfördelningen, *survey*-forskning och mikrosimulering. Klevmarken har även analyserat problem i teorin för prisindex och sysslat med befolkningsekonomisk forskning.